

1. KAPITOLA

FARRAH

O tři a půl roku dříve

Páni. Kampak jdeš takhle oblečená?“ Jaceův hluboký hlas mě zastavil.

Bingo.

Všiml si.

Když jsem odpověděla, šimralo mě po páteři: „Do Iguany.“

„Do baru. Zajímavé. Myslel jsem, že tam lidi musí chodit oblečení.“ Jace se ušklíbl a rozlouskl pistáciový oříšek. Hodil si ho do úst a skořápku odložil stranou.

Podívala jsem se dolů na top, jenž mi odhaloval břicho. Vzala jsem si ho za tím účelem, abych se pochlubila novým kroužkem v pupíku. Džínové kraťasy mi sotva zakrývaly zadek.

Předstírala jsem, že jsem dotčená. „Do toho, co mám na sobě, ti nic není, Jaci.“

„Do toho mi teda *je*, když budu muset jít a nakopat zadek nějakému týpkovi, protože se moc opije a bude dávat ruce, kam nemá.“

Jace se ke mně choval ochranitelsky, což jsem zároveň zbožňovala i nesnášela. Bylo by ovšem lepší, kdyby se na mě nedíval jako na svou mladší sestru. Je-

ho přístup vyvěral z naprosté nevinnosti. Což byl ale přesný opak toho, co jsem chtěla. Vůbec žádný z *mých* pocitů vůči tomuto muži totiž nebyl bratrský. Jenže to bylo moje tajemství.

„Budu v pohodě.“ Pokrčila jsem rameny, otevřela lednici a vyndala džbán. Nalila jsem vodu do sklenice a po těle mě lechtalo, protože jsem na sobě stále cítila jeho pohled, i když si o mě pouze dělal starosti.

„Nemůžu ti říkat, co máš dělat... ale z mužského úhlu pohledu můžu říct, že když vidím dívku oblečenou tak jako teď tebe, vyšle mi to o ní určitou zprávu. Víš, co tím chci říct?“

Jace neměl tušení. Absolutně žádné. Vůbec neměl páru, že *on* byl jediný chlap, jehož pozornost mě v poslední době zajímala. Kdykoliv jsem se oblékla provokativně, byl to pokus ho vytočit.

Od chvíle, kdy se před dvěma měsíci nastěhoval, byla moje oblíbená kratochvíle přilákávat jeho pozornost. Jenže na rozdíl od pistácií, které přežvykoval, on byl tvrdý oříšek. Jistě, občas jsem ho přistihla, jak se na mě dívá, ale nikdy jsem nepoznala, co si vlastně myslí. A upřímně, netušila jsem, co jsem si vlastně *já* myslela, když jsem se snažila, aby si mě všimnul. Jace by na mě nesáhl ani třímetrovou tyčí – nejen kvůli tomu, že s námi teď bydlel, ale taky proto, že jsem byla sestrou jeho nejlepšího kamaráda. Tudiž se na mě také díval jako na sestru – a to mě neskutečně štvalo. Ačkoliv byl za ta léta jako rodina, nikdy jsem ho nevnímala jako bráchu. Na to mě až moc přitahoval. Byla jsem do něj blázen od chvíle, kdy jsem ho potkala, a to mi bylo asi tak šest.

„Co jsem si tak všimla,“ prohlásila jsem, „holky, se kterými se taháš, se neoblékají o nic konzervativněji než já.“